

lagde instituttet som informationscenter. Adebo sluttede med at anmode om, at instituttets fremtid sikredes gennem tilførsel af tilstrækkelige ressourcer, gerne også i form af bidrag til gennemførelse af særlige stipendiatprogrammer.

Under debatten blev der fra alle sider givet udtryk for tilfredshed med UNITARs virksomhed såvel med uddannelsesprogrammerne som med forskningsaktiviteterne. Der blev tilkendegivet tilfredshed med de regionale seminarer vedrørende teknik og procedure for FN's bistandsvirksomhed og opfordret til øget decentralisering af uddannelsesprogrammet. En lang række delegerede omtalte instituttets bestræbelser på at undgå dobbeltarbejde i forhold til andre FN-organer. Visse udviklingslande fremhævede i forbindelse med evalueringsstudiet UNITARs særlige betydning under forberedelserne til FN's 2. udviklingstiår. USA mente, at instituttets forskning i første række burde være rettet mod forbedringer af FN's organisation.

Danmark udtalte under debatten tilfredshed med instituttets arbejdsprogram både på uddannelsens og forskningens område. Man udtrykte håbet om, at UNITAR med tiden kunne udvikle sig til et center for udbredelse af oplysninger om internationale uddannelsesprogrammer, og henstillede, at instituttet ikke ville få pålagt nye forskningsopgaver, før de allerede igangsatte projekter var nærmere en afslutning. Fra dansk side opfordrede man til at styrke UNITARs finanser og henvendte sig især til de lande, som endnu ikke havde ydet noget bidrag. Endvidere fandt man det rimeligt, at udgifter til projekter, som instituttet efter anmodning påtog sig, men som egentlig burde have været gennemført af FN selv, refunderes over FN's regulære budget.

II. Resolutionen.

På en række udviklingslandes samt på Danmarks og Sveriges vegne introducerede Irak en resolutionstekst, som i sin endelige form tager eksekutivdirektørens rapport til efterretning, udtrykker tilfredshed med de af ham opstillede retningslinjer for uddannelsesprogrammet samt med, at han påtænker en tilsvarende gennemgang på forskningens område. „Brain drain“ og evalue-

ringsstudiet omtales som særligt værdifulde i forbindelse med forberedelserne til det 2. udviklingstiår. Der udtryktes taknemmelighed over for de regeringer, som allerede har bidraget til instituttet, samtidig med at der gives tilslutning til eksekutivdirektørens opfordring til ydelse af yderligere bidrag.

Resolutionen (res. 2388) blev enstemmigt vedtaget i 2. udvalg og i Plenarforsamlingen den 19. december 1968.

2. udvalgs beretning: A/7333.

Virksomhed til fremme af udvikling:

- a) Virksomhed indenfor FN's Udviklingsprogram: rapporter fra styrelsesrådet.
- b) Generalsekretærens virksomhed.

(Dagsordenens punkt 44).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 2 møder den 11. november 1968.

I. Debatten.

Debatten indledtes med redegørelser fra UNDPs administrator, Paul Hoffmann, samt FN's kommissær for teknisk bistand, Mr. Hoo. UNDPs administrator indledte med at understrege præ-investeringsarbejdets betydning for udviklingsprocessen og gav herefter en kort redegørelse for væksten i FN's bistandsprogram fra 1950 og frem til 1968, i hvilket tidsrum bl. a. medlemslandenes frivillige bidrag var steget fra \$ 20-183 mill. Den nuværende bistandsindsats måtte fordobles, for at udviklingslandene kunne opnå en tilfredsstillende vækst. Herefter nævntes forskellige områder inden for landbrug og industri, hvor præ-investeringsaktiviteter var særlig påkrævede. Endelig omtaltes oprettelsen af „Development Finance Service“, en speciel afdeling med det formål at sikre follow-up investeringer til præ-investeringsprojekterne.

Mr. Hoo redegjorde dels for bistandsprogrammet over FN's regulære budget, dels de projekter, hvor FN havde været udførende organ for UNDP. Der havde været en stigende tendens mod tekniske bistandsprojekter på regionalt plan. Bevillingen på det regulære budget var utilstrækkelig til at imødekomme alle anmodninger, og for øjeblikket ventede projekter på i alt \$ 3,8 mill. på at blive gennemført.